

NAPOLÉON TRỞ VỀ VỚI GIÁO HỘI CÔNG GIÁO TRƯỚC KHI CHẾT

Ngày 18-3-1811, Napoléon đệ nhất, Hoàng đế nước Pháp, triệu tập tại điện Tuileries ở thủ đô Paris, một Ủy Ban của hàng Giáo Phẩm Pháp gồm Hồng Y, Tổng Giám Mục, Giám Mục và Cha Jacques-André Émery, Bề Trên Tổng quyền Tu Hội Xuân Bích.

Mục đích của Napoléon là thuyết phục hàng giáo phẩm Pháp đứng về phía ông trong việc chỉ định các Giám Mục Pháp mà không cần sự đồng ý của Đức Thánh Cha.

Vừa bắt đầu cuộc họp, Napoléon thao thao lên tiếng công kích Đức Giáo Hoàng Pio VI thậm tệ. Ông vu khống là Đức Thánh Cha muốn giảm uy tín của ông khi Ngài không chấp thuận trao cho ông quyền chỉ định các Giám Mục tại Pháp. Napoléon giận dữ kết thúc bài diễn văn chửi bới Đức Thánh Cha:

- Khi khước từ như thế, Đức Thánh Cha vừa gây hoang mang nơi cộng đồng các tín hữu Công Giáo vừa nhằm tìm kiếm lợi lộc cho tiểu quốc Roma mà thôi!

Hoàng đế Napoléon I có tên thật là Napoleone di Buonaparte chào đời ngày 15-8-1769 tại Ajaccio trên đảo Corse. Thân sinh là ông Carlo Maria Buonaparte và thân mẫu là bà Maria Letizia Ramolino. Cả hai ông bà thuộc gia đình quý tộc giàu sang.

Cuộc đời Hoàng đế Napoléon I là bức tranh đầy dẫy mâu thuẫn và màu sắc đen đỏ lẫn lộn. Ông là biểu tượng của tham vọng quân sự và chính trị cuồng điên. Ông đi từ Tướng Lãnh đến Đệ Nhất Toàn Quyền rồi làm Hoàng Đế nước Pháp. Hoàng Đế nước Pháp không thôi chưa đủ, ông còn nuôi mộng làm bá chủ lục địa Âu Châu. Nhưng rồi khi ở mức độ huy hoàng lộng lẫy nhất của quyền uy ông bắt đầu thua trận tại các nước Tây-Ban-Nha, Nga và ở Waterloo nơi vương quốc Bỉ. Thất bại cuối cùng này đưa ông đến cảnh tù đầy trên đảo Sainte-Hélène dưới quyền giám sát của người Anh. Ông qua đời tại đây ngày 5-5-1821, hưởng dương 52 tuổi.

Thế nhưng trong tư cách tín hữu Công Giáo, Napoléon lại kết thúc cuộc đời trong tâm tình đáng mơ ước nhất. Đó là tâm tình ăn năn thống hối, hoá cải trở về với Giáo Hội Công Giáo Roma, Giáo Hội mà trong thời đạt tột đỉnh danh vọng, ông nhất quyết đánh phá và triệt hạ cho bằng được!

Người ta kể lại rằng. Một hôm, một phóng viên người Pháp tìm đến đảo Sainte-Hélène để làm cuộc phỏng vấn sau cùng với vị cựu hoàng đế từng làm chấn động Âu Châu và từng vẫy vùng ngang dọc, coi trời bằng vung! Cuộc phỏng vấn bắt đầu bằng câu hỏi cổ điển thông thường nhất:

- Nếu được quay lại đằng sau thì ngài nên tránh làm lỗi nào?

Chàng phóng viên trẻ tuổi chờ đợi câu trả lời liên quan đến các biến cố quân sự lầy lừng nhứt, các cuộc tiến quân xâm lược các nước lân bang đưa đến thất trận ê chề, chấm dứt một thời vàng son của Nã-phá-luân đại đế!

Thế nhưng chàng phóng viên ngạc nhiên biết bao khi nghe Napoléon giải thích như sau.

Không phải làm lẫn chính trị quân sự là làm lẫn to tát và đáng quan tâm. Bởi vì, chỉ cần một chút thận trọng là người ta có thể tránh được các thất trận đó, dễ như chơi! Làm lẫn vĩ đại nhất mà tôi lỗi phạm lại là điều không ai nghĩ tới. Đó là việc tôi muốn bằng mọi giá phải đánh phá và triệt hạ cho bằng được Giáo Hội Công Giáo Roma. Ngày ấy Giáo Hội Công Giáo đối với tôi giống như con rắn. Và muốn giết chết rắn, chỉ cần đập dập đầu rắn. (Câu nói ám chỉ việc Napoléon từng chỉ trích và xúc phạm nặng nề đến Đức Giáo Hoàng Pio VI (1775-1799) và Đức Giáo Hoàng Pio VII (1800-1823). Thế nhưng tôi đã làm, làm lẫn to lớn, làm lẫn vĩ đại, làm lẫn ê chề! Bởi vì, tôi càng tìm cách đánh phá Vị Chủ Chăn Giáo Hội Công Giáo thì Giáo Hội Công Giáo lại càng hồi sinh, hồi sinh mạnh ngay giữa hai bàn tay tôi, ngay trước mắt tôi! Khi tôi cầm quân đánh phá các nước lân bang, tôi biết rõ mình chỉ đánh phá các đội quân mỏng dòn của loài người! Nhưng khi tôi quyết liệt chống lại Giáo Hội Công Giáo Roma, đặc biệt các Vị Chủ Chăn của Giáo Hội Công Giáo Roma thì tôi thâm tín bài học sâu xa này là:

- Tôi không phải chỉ chống lại loài người mà tôi còn cả gan dám chống lại THIÊN CHÚA!

Và đó là tất cả thảm trạng và thất bại ê chề nhất cuộc đời tôi.

Khi giải bày rõ ràng ý nghĩ của mình - vào lúc ấy - cựu hoàng đế Napoléon I đã thực sự hồi tâm thống hối. Ông thành tâm trở về với Giáo Hội Công-Giáo, duy-nhất, thánh-thiện và tông-truyền. Ông sốt sắng lãnh nhận 2 bí tích Giải Tội và Thánh Thể.

Ngày cựu hoàng đế Napoléon cảm động rước Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ vào lòng, sau bao năm tháng dài bê trễ, ông cảm động giải bày:

- Niềm vui tôi cảm nghiệm bên trong thật bao la. Giờ đây tôi mới thật sự hiểu tại sao, ngay cả vào những lúc đen tối nhất của cuộc đời và trong những năm tháng sống xa lìa Đức Chúa GIÊSU KITÔ, tôi không bao giờ quên rằng, ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tôi chính là ngày tôi rước lễ lần đầu!

... "Thầy nói cho anh em là bạn hữu của Thầy được biết: Anh em đừng sợ những kẻ giết thân xác, mà sau đó không làm gì hơn được nữa. Thầy sẽ chỉ cho anh em biết phải sợ ai: Hãy sợ Đấng đã giết rồi, lại có quyền ném vào hỏa ngục. Thật vậy, Thầy nói cho anh em biết: Anh em hãy sợ Đấng ấy. Năm con chim sẻ chỉ bán được hai hào, phải không? Thế mà không một con nào bị bỏ quên trước mặt THIÊN CHÚA. Ngay đến tóc trên đầu anh em cũng được đếm cả rồi. Anh em đừng sợ, anh em còn quý giá hơn cả chim sẻ. Thầy nói cho anh em biết: phàm ai tuyên bố nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Con Người cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt các thiên thần của THIÊN CHÚA. Còn ai chối Thầy trước mặt thiên hạ, thì sẽ bị chối trước mặt các thiên thần của THIÊN CHÚA" (Luca 12,4-9).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, 31 Agosto 2008, n.34, trang 13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt